

[Finansministeren.]

ten, men ikke indkomsterne, og det vil derfor være fuldt forsvarligt at undlade at skattefinansiere afdrag.

For så vidt angår rentebetalingerne gælder det, at de kan virke aktivitetsfremmende i det omfang, de påvirker indkomsterne. Afhængigt af den økonomiske udvikling i øvrigt kan det derfor blive nødvendigt at neutralisere denne virkning ved delvis at skattefinansiere betalingen af renterne, idet der ikke vil være behov for en fuld krone for krone-dækning.

Finanslovforslaget er udtryk for en betydelig beskæftigelsesfremmende politik. Jeg skal ikke lægge skjul på, at regeringen gerne ville være gået endnu længere i denne retning under indtryk af den fortsat alvorlige beskæftigelsessituation. Regeringen vil fortsat meget nøje følge udviklingen i arbejdsløsheden, ikke mindst blandt de unge, med henblik på om nødvendigt at tage nye initiativer, når den økonomiske situation giver mulighed herfor.

Men det må erkendes, at vi ad finanspolitisk vej ikke i den øjeblikkelige situation kan forsvare at stimulere den hjemlige økonomi mere, end vi gør, uden at det vil forårsage en uacceptabel udvikling på betalingsbalancen over for udlandet. Den nylige uro på valutamarkedet har på ny tydeligt vist, hvor afhængig vores økonomi er af kræfter uden for landets grænser, som vi har ringe eller ingen indflydelse på. Som alle ved, har det været økonomiske forhold i især England, Italien og Frankrig, der har forårsaget den seneste valutapolitiske uro, og når den danske krone er blevet draget ind i denne uro, skyldes det først og fremmest vor afhængighed af disse ydre kræfter. Regeringen har med tilfredshed konstateret, at der nu på ny er ro omkring den danske krone.

Det brede flertal, som vi kan forvente vil stå bag ved finanslovforslagets endelige vedtagelse, og især den fordragelige indstilling, hvormed partier, der tilsammen repræsenterer et stort flertal i dette ting, har drøftet finanslovens endelige indhold, er udtryk for, at den politiske stabilitet, som blev tilvejebragt ved septemberforliget, fortsat vil komme til at præge arbejdet med de vanskelige økonomiske problemer, som vi skal have løst.

Vi skal nu i gang med at videreføre de

dele af septemberforliget, der vedrører de mere langsigtede foranstaltninger. Det drejer sig først og fremmest om sikringen af, at den nuværende afdæmpning af stigningstakten i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet fastholdes. Regeringen finder, at udviklingen igennem de seneste måneder skaber et godt grundlag for dette arbejde. I forhandlingerne om taktreguleringen for de offentligt ansatte opnåedes et resultat, der er udtryk for en meget mærkbar afdæmpning i de offentligt ansattes lønudvikling, og gennem den prisdæmpende godtgørelse er der ydet et bidrag til at holde igen på omkostningsstigninger i det private erhvervsliv. Den seneste udvikling i pristallet giver efter regeringens opfattelse ikke umiddelbart anledning til bekymring, idet en væsentlig del af stigningen i pristallet for februar måned er bestemt af forhold, der efter al sandsynlighed har karakter af engangsfænomener; jeg tænker især på stigningen i oliepriserne og i kartoffelpriserne.

Regeringen vil endvidere straks i det nye finansår tage initiativ til en videreførelse af drøftelserne om besparelser på de offentlige budgetter med henblik på virkeliggørelsen af septemberaftalens sparemaal for finansårene 1977-78 og 1978-79. Gennem arbejdet med disse problemer fastlægges de forudsætninger, som sammen med vurderingen af den samlede økonomiske situation skal danne grundlag for at gennemføre lettelser i indkomstbeskatningen i overensstemmelse med septemberaftalen. Det er derfor ikke muligt allerede nu at fastlægge det nøjere omfang af disse lempelser og den måde, hvorpå de skal gennemføres.

Jeg vil gerne til slut gøre nogle bemærkninger om den almindelige økonomiske baggrund for det finanslovforslag, der vedtages i dag. Konjunkturedgangen i industrilandene i 1974 og 1975 har været den mest omfattende i efterkrigstiden. Takket være de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, som jeg har omtalt, er det lykkedes os at komme lempeligere igennem krisen end de fleste øvrige industrilande bortset fra Norge og Sverige, hvor særlige forhold hidtil har gjort sig gældende. Det har dog ikke kunnet undgås, at arbejdsløsheden er blevet meget stor, og regeringen må fortsat sætte bekæmpelsen af arbejdsløsheden som hovedmålet for den økonomiske politik. Den konjunk-